

כל הבשר פרק שמיני חולין

קת.

עין משפט נר מצוה

א ב מיי פיע מהל
מלכות אריות ה' כו
טושי' יד סימן פט כ"ב
יא ג מיי שם ה' כח טור
ש"ע יד ק"י פט טעף
א:
יב ד מיי שם ה' כו
טושי' שם טעף ג:
יג ה ו מיי שם ה' כח
טושי' שם טעף א:
יד ז מיי פ"ו מהלכות
נכרות ה' ג סגמ
טושי' ט טור ש"ע א"ח ס'
קנה טעף א ונכר אלפס
עוד נכרות פ"ח דף מד.]:
טו ה מיי שם טעף
הגהות ויכ"ח סגמ
שם טושי' א"ח ס' קפא
טעף א:
טו ט מיי שם ה' ג סגמ
שם טושי' א"ח ס'
קנה טעף א:
ז י מיי שם ה' טו:
יח כ ל מיי שם סגמ שם
טושי' א"ח ס' קפא
טעף ג:
יט מ מיי שם סגמ שם
טושי' א"ח ס' קס
ס"ו:
כ ב מיי שם טושי' א"ח
ס' קפא טעף ג:

שיטה מקובצת

א) אתו איש סכורה אבר
אשכחתינהו לכולהו:

ריבוי גרשום

ב"ש אומרים מקנה.
כלומר בפת: ואי בעי
תימא מר אמר חדא ומר
אמר חדא ולא פליגי.
כלומר ב"ש אומרים מקנה
זו היא הפה ב"ה אומרים
מדירה אלו ידיו אבל בפה
מדור ב"ה לב"ש דאין
קנות הפה אלא בפת:
בשר של בין השנים
מהו. כלומר אם יש
לו בשר בין השנים
מהו שיאכל בבניה: פתכא
דאפתא. כלומר עץ גדול:
פתכא דאופי. משאוי של
עצים היה נושא לביתו
בלא ידיעתו דאבי: אמר
ליה כבר קדמוך רבנן.
כלומר רבנן דאמרי דמאן
סרייר נכסי מישתכחי ביה
איסתרא קדמוך דאנא
חזיתוך דאי לא הוה
חזיתוך היית מגנבוי ממני:
חזא צינורא דבדקא.
כלומר א) רבוע ארעא
ורשפי מיא לארעיה:
מצוה לגבי רשות חובה
קרי לה: ניטלין בין בכלי
בין על גבי קרקע. כלומר
בין שמקבלין אותו בכלי
בין שניטלין ע"ג קרקע:
אחרונים אין ניטלין.
א"כ מקבלין אותן המים
ששופכין על הידים בכלי
דבעיין למיטר קמן דריות
רעה שורה עליהן ואמרי
לה אין ניטלין ע"ג קרקע:
איכא ביניהו קונסא כו.
כלומר דמקבלין אותו ע"ג
התיבה של עץ למד אין
ניטלין אלא בכלי ע"ג
קונסא לאו כלי הוא למד
דאין ניטלין ע"ג קרקע
ע"ג קונסא שפיר דמי:
בין בחמין בין בצונן.
כלומר בין ממים חמין בין
ממים צונן: לא שנו אלא
שאין היד

אילימא ב"ש אומרים מקנה ולא בעי מדיה. פירש בקונטרס שהקינוח יפה מן ההדחה ולא הוזכר כאן הדחה וז"ה אומרים מדיח ולא בעי מקנה ולא סגי ליה בקינוח אלא מדיח במים והוא עיקר ואינו לרץ קינוח ולא בעי אלא מקנה ולא מדיח מדיח ולא מקנה ועוד אמאי דחיק לאסקוי ללא פליגי לימא לזבית שמאי עדיף קינוח וזית הלל סברי דאף אדמה לחודה סגי כמו בקינוח לחודה לכן נראה דפשיטא ליה למסדר הש"ס הדחה עדיף מקינוח והכי פירושא זית שמאי סברי מקנה ולא בעי מדיח כלומר בקינוח סגי אע"ג דגרע ולא בעי מדיח דעדיף וז"ה סברי מדיח לחודה בעיין והסתא הוה ליה למימר ולא סגי במקנה דגרע אלא אידי דנקט לז"ש ולא בעי נקט נמי לזבית הלל והסתא הוה ליה למיפרך אס כן הוה ליה מקולי זית שמאי ומחומרי ז"ה אלא דלית ליה פירכא אחריתי ולא מני לשנויי דזית שמאי תרתי בעי ונקט מקנה והוא הדין דבעי מדיח זדהיה וזית הלל סברי דסגי בחד או מדיח או מקנה דאס כן הוה ליה לזבית הלל למינקט מקנה דהוי רבותא טפי דגרע ממדיח:

מקנה וה"ה למדיח. תרווייהו בעיין כדפי' בקונט' וכ"פ ר"ח: **לסעודתא** אחרייתא **אבינא**. לאו כסעודתא שרגלין לעשות אמת שחריית ואמת ערבית אלא אפילו לאלתר אס סילק השולמן וזיך מותר ללא פלוג רבנן:

מים ראשונים מצוה ואחרונים חובה כו'. צנורות צנוף פרק אלו דברים (דף ג: ושם) דריש תרווייהו מקרא מוהתקדשתם אלו מים ראשונים והייטם קדושים אלו מים אחרונים ואסמכתא צנלמא הוא דהא טעמא דמים אחרונים הוי משום מלח סדומית כדאמר בסמוך ואנו לפי שאין מלח סדומית מניי ציינו לא נהגו במים אחרונים והכי נמי כי דריש התם כי קדוש זה שמן שהיו סקין את ידהו להעביר את הוהמתא הוי אסמכתא ללא מניי צשום מקום שיהא שמן לא חובה ולא מנזה והא דאמר התם כשם שהמוזהס פסול לעבודה קן ידים מוזהמות פסולין לצרכה היינו להם שהיה הדבר עליהם חובה ליטול אחר סעודה לפיכך נחשבות כמוהמות ורץ להקדים וליטול קודם צרכה וא"ת למאי נפקא מינה הא דראשונים מנזה ואחרונים חובה מה לי מנזה מה לי חובה הא תרווייהו חובה דקמתי צברייתא ולא רשות ואומר רבינו תס דפקא מינה לענין מלחמת הרשות דתנן פ"ק דעירובין (דף י"ג.) דפטורין מרחיילת ידים וקאמר רב חייל בגמ' לא שנו אלא מים ראשונים אצל אחרונים לא דאמר רב יהודה צריה דרב חייל מפני מה אמרו מים אחרונים חובה מפני שמלח סדומית כו וצנלכות גדולות פירש דראשונים שם מנזה משום סרך תרומה טעונין

אילימא זית שמאי אומרים מקנה. פיו: ולא מדיח. במים שהקינוח יפה מן ההדחה ולא הוזכרה כאן הדחה: **וזית הלל אומרים מדיח ולא בעי קינוח**. ללא סגי ליה בקינוח אלא מדיח במים והוא עיקר ואין לרץ קינוח: **אין קינוח פה**. להכשיר לאכול צמר אחר גביניה:

אילימא בית שמאי אומרים מקנה ולא בעי מדיח ובית הלל אומרים מדיח ולא בעי מקנה אלא הא דאמר רבי זירא אין קינוח פה אלא בפת כמאן כב"ש אלא בית שמאי אומרים מקנה ולא בעי מדיח ובית הלל אומרים אף מדיח^ה הווי ליה מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל ולתנייה גבי קולי בית שמאי וחומרי בית הלל אלא בית שמאי אומרים מקנה והוא הדין למדיח וב"ה אומרים "מדיח והוא הדין למקנה מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי גופא אמר רבי זירא אין קינוח הפה אלא בפת והני מילי בדחימי אבל בדשערי לא ודחימי נמי לא אמרן אלא בקיריא אבל בחמימא משטר שמרי והני מילי ברכיכא אבל באקושא לא והלכתא בכל מילי הוי קינוח לבר מקמחא תמרי וירקא בעא מיניה רב אסי מרבי יוחנן כמה ישהה בין בשר לגבינה א"ל ולא כלום איני והא אמר רב חסדא: **אכל בשר אסור לאכול גבינה וגבינה מותר לאכול בשר אלא כמה ישהה בין גבינה לבשר א"ל** ולא כלום גופא אמר רב חסדא אכל בשר אסור לאכול גבינה גבינה מותר לאכול בשר אמר ליה רב אחא בר יוסף לרב חסדא בשר שבין השינים מהו קרי עליה יהבשר עודנו בין שיניהם אמר מר עוקבא אנא להא מלחא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא כי הוה אכל בשרא האידנא לא הוה אכל גבינה עד למחר^ה עד השתא ואילו אבא בהא סעודתא הוא דלא אכילנא ולסעודתא אחרייתא אכילנא אמר שמואל אנא להא מלחא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא הוה סייר נכסיה תרי זמני ביומא ואנא לא סיירנא אלא חדא זימנא שמואל למעמיה דאמר שמואל מאן דסייר נכסיה כל יומא משכח אסתירא אביי הוה סייר נכסיה כל יומא ויומא אמר ליה הני להיכא אמר ליה לבי מר אמר ליה^ה כבר קדמוך רבנן רב אסי הוה סייר נכסיה כל יומא אמר היכא גינהו כל הני אסתירי דמר שמואל יומא חד הוא צינורא דבדקא בארעיה שקליה לגלימיה כרכיה אותביה בגוה רמא קלא אתו אינשי סכרוה^ה א) אשכחתינהו לכולהו איסתרי דמר שמואל: אמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיין ימים ראשונים מצוה ואחרונים חובה מיתבי מים ראשונים ואחרונים חובה רשות חובה קרי לה גופא מים ראשונים ואחרונים חובה אמצעיים רשות ואשונים נוטלין בין בכלי בין על גבי קרקע אחרונים אין נוטלין אלא בכלי ואמרי לה אין נוטלין על גבי קרקע מאי ביניהו איכא ביניהו קינסא^ה מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן אחרונים אין נוטלין אלא בצונן מפני שחמין מפעפעין את הידים ואין מעבירין את הזוהמא: מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן: אמר רב יוסף בר ינאי לא שנו אלא שאין היד

א) (לעיל ג: וש"ע) ג) נשי פרישי טעמי כ: ד"ה (ס"ד) א) שנת יט. כ"ב קס"ו. ד) ז"ל אחר ד"ה לנפיקו. ו) וש"ע טוס' שנת כה: ד"ה חובה. ז) ממלן עד שמע א"ז מה מדיח המוס' כי אם אחר גלין וטעו הסופרים וכתבוהו כפטיס מהר"מ.

תורה אור השלם

1. הבשר עודנו בין שניהם יסרך יגרת א"ה קריה קבוע אין ז' בעם מקבא רבא מאד: במדבר ר"ג

הנהגות הב"ח

א) גמ' למחר כי השפא: ב) שם סכורה אמר אשכחתינהו:

לעזי רש"י

אשכחתינהו ואיבולג"ט. מרית.

א) אולי י"ל דפחת הגדר וטעמי מילא לאתעיה.